

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14C/245/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223402
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kováčiková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2014:6112223402.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Máriou Kováčikovou, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zast. Fridrichom Paľkom, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vo výške 486,42 Eur, takto

rozhodol:

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd **z a m i e t a**.

Súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovaného zaplataenia majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu **z a m i e t a**.

Súd žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia sumy 486,42 Eur, ktorá pozostáva z náhrady škody vo výške 125 Eur a zo sumy 361,42 Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy. Náhrada škody vo výške 125 Eur predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky. Suma 125 Eur pozostáva zo sumy 70 Eur vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40 Eur ako nákladov na udržiavanie informačného systému a zo sumy 15 Eur na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Sumu 361,42 Eur si žalobca uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery. Výpočet nároku žalobca uskutočnil tak, že požaduje 55 Eur za každý začatý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu teda 660 Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 Eur za mesiac.

Zaplataenia žalovanej sumy sa žalobca domáhal z dôvodu nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní Okresného súdu Banská Bystrica. Nesprávny úradný postup žalobca videl v tom, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti, ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučné konanie začalo dňa 23. 03. 2010 a exekučný súd rozhodol až dňa 05. 10. 2010 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a tak bol v omeškani viac ako 196 dní.

K nesprávnemu úradnému postupu došlo v exekučnom konaní 2Er/883/2010, EX 3822/10.

Žalobca si nárok na náhradu škody, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil aj písomnou žiadosťou v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. u žalovaného zo dňa 23. 04. 2012. Žalovaný na žiadosť žalobcu nereagoval.

Žalobca zároveň v písomne podanej žalobe vzniesol námietku predpojatosti Okresného súdu vzhľadom k tomu, že vecne aj miestne príslušným vo veci konať je súd, ktorý svojím konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu práva uplatňovať touto žalobou.

Žalovaný žiadal návrh žalobcu zamietnuť. Poukázal na zmätočnosť návrhu, v ktorom nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania. V písomnom vyjadrení uviedol, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu. Takúto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Taktiež zo znenia ustanovenia § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Návrh na súd však žalobca podal ešte pred uplynutím tejto lehoty, keď žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručená dňa 23. 04. 2012. Žalobca neposkytol súčinnosť pri prejednaní jeho nároku na predbežné prerokovanie nároku, keď nereagoval na výzvu a doplnenie tejto žiadosti. Z tohto dôvodu nárok žalobcu žalovaný nepovažoval za predbežne prerokovaný. K uplatnenému nároku na náhradu škody žalovaný uviedol, že zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcom v nerozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote uviedol, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd pri doručení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží žiadosť pôvodnému súdному exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a súd v uznesení o zmene exekútora rozhodne aj o trovách doterajšieho exekučného konania. Žalovaný pripustil, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu, avšak žalobcovi v takomto prípade nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušnému súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasledujúcich zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Žalobca tento prostriedok nevyužil a zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 O.z. Poukázal zároveň na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. 1.ÚS 16/02 a na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. V danom prípade, vzhľadom na povahu úkonu, a to rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora) nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy a teda za nesprávny úradný postup. K nedodržaniu zákonnej 15-dňovej lehoty žalovaný uviedol, že prax ukázala, že zákonná lehota na vydanie poverenia je prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ Asturcom C-40/08 sa nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlenie konaní zo strany súdov by mohlo viesť k veľkému počtu nezákonných exekúcií a k zbytočnému vzniku trov exekučného konania. Poukázal v tom smere práve na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2011, podľa ktorého táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/, ktorý výslovne odkazuje na výnimku v prípadoch vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov, ktoré znenie je účinné od 01. 06. 2011 novelou zákona č. 102/2011 Z.z. Jednalo sa len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, keď takto sa správne aplikovalo citované ustanovenie aj na rozhodcovské rozsudky aj pred 01. 06. 2011. Poukázal taktiež na judikatúru Ústavného súdu SR (1.ÚS 16/02).

Čo sa týka prekročenia rozhodovacej právomoci súdu, žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 3.3.2011, č.k. IV.ÚS 60/2011-13, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13. 10. 2011 sp.zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. 09. 2011 sp.zn. 3MCdo 11/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 03. 2011 sp.zn. 5 Cdo 291/2010 v zmysle ktorých má

vnútroštátny súd povinnosť ex offio skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vnútroštátnemu súdu prináleží vyvodiť všetky dôsledky a preto žalovaný považuje v danom prípade postup exekučného súdu pri preskúmvávaní žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie ako aj rozhodcovského rozsudku za legitímny.

V prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15-dňovej lehote, k tomu žalovaný uviedol, že takto formulovaný postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona č. 514/2003 Z.z., pričom žalovaný poukázal na skutočnosť, že zo samotnej dikcie zákona §44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu, okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a písm. d/ Exekučného poriadku. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Poukázal zároveň na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. 1.ÚS 16/02. Čo sa týka existencie prietahov v konaní, žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal, že podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaný má teda za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Žalovaný zdôraznil, že v danom prípade nepovažuje za preukázanú existenciu prietahov v konaní.

Žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku.

Vo vzťahu k požadovanej materiálnej škode žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že žalobca v žalobe neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a žalovaný zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech a teda nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca na preukázanie vzniku škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadované paušálne sumy sú veľmi všeobecne uvedené činnosti a túto skutočnosť žalovaný považuje za účelovú. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukazovanie toho, čoho sa domáha, taktiež existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia a ani nevyvoztiteľnosť pohľadávky. Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobe namieta. Pokiaľ by aj pohľadávky boli nevyvoztiteľné, nepreukázal, že sú nevyvoztiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu.

Čo sa týka uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, kritériá pre výšku nemajetkovej ujmy sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca však bližšie nekonkretizoval akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery možno vzťahovať len k fyzickým osobám, nie k právnickým osobám, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 30Cdo/675/2011. Podľa tvrdenia žalovaného, žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani dôvod, pre ktorý by sa táto mala poskytnúť v peniazoch. Konania, u ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu sa týkali výkonu rozhodnutia rozhodcovských rozhodnutí o nárokoch zo spotrebiteľských úverov. Európska komisia v liste adresovanom predstaviteľovi SR pri Európskej únii poukázala na sťažnosti spotrebiteľov na praktiky žalobcu. V takom prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať podania žalobcu najmä v prípade návrhov na vykonanie exekúcie. Konanie žalobcu potom predstavuje konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie práv musí byť považované za dostačujúce. Z týchto dôvodov žalovaný žiadal návrh žalobcu zamietnuť.

Žalovaný k tvrdenej existencii prietahov v konaní poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, keď pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia

sťažnosti, právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o tom, že sa sudca dopustil previnenia, ktoré má za následok prietahy v konaní. Žalobca nepreukázal, že by podal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť alebo že by existovalo takéto právoplatné rozhodnutie v disciplinárnom konaní alebo rozhodnutie ústavného súdu, ktoré by konštatovalo porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z týchto dôvodov mal žalovaný za to, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup tvrdený žalobcom v návrhu.

Tunajší súd vytýčil termín pojednávania na deň 06. 11. 2014, ktorého sa nezúčastnil žalobca, právny zástupca žalobcu, ani žalovaný. Právny zástupca žalobcu prevzal predvolanie dňa 10. 10. 2014 a žalovaný taktiež dňa 10. 10. 2014. Právny zástupca žalobcu podal dňa 30. 10. 2014 o 10.18 h mailom návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenia rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. K žiadosti pripojil kópiu sťažnosti adresovanú Ústavnému súdu SR bez uvedenia dátumu, pričom z iných konaní na tun. súde je známe, že žalobca podal na Ústavný súd sťažnosť zo dňa 10. 01. 2013. Zo žiadosti nevyplývalo, ktorého dňa bola doručená Ústavnému súdu SR. Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania bol odôvodnený prebiehajúcim konaním o tejto sťažnosti na Ústavnom súde SR.

Tunajší súd podľa obsahu posúdil žiadosť na zrušenie pojednávania ako návrh na odročenie pojednávania v zmysle § 119 O.s.p. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, pričom účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania musí súdu oznámiť dôvod na odročenie bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel. Z pripojenej sťažnosti je zjavné, že o dôvode na odročenie pojednávania mal žalobca vedomosť už pri podaní sťažnosti zo dňa 10. 01. 2013 na Ústavný súd, pričom predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 10. 10. 2014. Tvrdené konanie Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti nepovažoval súd z dôvodov na odročenie pojednávania, keďže sa nejednalo ani o dôvody prerušenia konania v zmysle § 109 O.s.p. Súd potom nevyhovel žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania.

Keďže sa pojednávania nezúčastnil ani žalovaný, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti, súd preto pojednával a rozhodol bez prítomnosti účastníkov v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p.

V spojených konaniach Krajský súd Banská Bystrica rozhodoval o námietkach zaujatosti, ktoré vzniesol žalobca a rozhodol, že z konania 14C/245/2012, je vylúčená sudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica JUDr. Iveta Šnapková.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p, súd konanie preruší ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Mal za to, že vo veci bolo právoplatne rozhodnuté o námietkach zaujatosti sudcov, ktoré je právoplatné a do rozhodnutia súdu nebolo zrušené. Zároveň súd v súlade s nálezom Ústavného súdu SR I. ÚS 21/2000, v zmysle ktorého nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p tá skutočnosť, že prebieha konanie na ústavnom súde o porušení základných práv ohľadne námietky zaujatosti sudcu, nakoľko meritórne rozhodnutie v konaní nebude závisieť od rozhodnutia ústavného súdu a prerušenie konania by sa mohlo kvalifikovať ako porušenie práva na konanie a rozhodnutie bez zbytočných prietahov.

Súd z pripojeného spisu 2Er/883/2010, EX 3822/10 zistil, že žalobca podal dňa 23.03.2010 návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade v Bratislave, Záhradnícka 62. Súdnym exekútor JUDr. Rudolf Krutý, Exekútorský úrad so sídlom Bratislava, Záhradnícka 62, podal dňa 10. 05. 2010 na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 540,595Eur, pričom exekučným titulom bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 22896/09.

Tun. súd dňa 26. 05. 2010 vyzval Stály rozhodcovský súd na zapožičanie kompletného rozhodcovského spisu sp. zn. SR 22896/09 za účelom posúdenia predmetného rozhodcovského konania podľa § 45 ods. 2 zák.č. 244/2002 Z.z. a právneho zástupcu oprávneného na predloženie zmluvy o úvere, načo nereagoval

Tun. súd dňa 22. 07. 2010 vyzval právneho zástupcu oprávneného na predloženie Zmluvy o úvere.

Tunajší súd Uznesením zo dňa 17. 08. 2010, č.k. 2Er/883/2010-12 žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre nepredloženie požadovaných listín.

Proti uzneseniu o zamietnutí poverenia podal žalobca ako oprávnený dňa 13. 09. 2010 odvolanie a dňa 17. 09. 2010 predložil zmluvu o úvere.

Uznesením zo dňa 07. 10. 2010 č.k. 2Er 883/2010-27 súd vyzval oprávneného na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 1,50 Eur.

Dňa 26. 10. 2010 bol spis 2Er 883/2010 predložený na Krajský súd v Banskej Bystrici.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 20. 12. 2010 č.k. 41CoE/50/2010 uznesenie tun. súdu zo dňa 17. 08. 2010 č.k. 2Er 883/2010 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Tunajší súd uznesením zo dňa 04. 03. 2011 č.k. 2Er/883/2010-52 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 16. 04. 2011.

Uznesením zo dňa 24. 05. 2001 č.k. 2Er/883/2010 - 61 tun. súdu exekučné konanie EX 3822/10 zastavil.

Predmetom sporu boli nároky žalobcu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01. 07. 2004.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Žalovaný je orgánom konajúcim v mene štátu v zmysle § 4 citovaného zákona, ods. 1 písm. a/.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 citovaného zákona, za nesprávny úradný postup sa považuje okrem iného porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

V danom prípade žalovaný nenamietal, že takýto návrh na predbežné prerokovanie bol podaný žalobcom, pričom nedošlo k uspokojeniu nároku žalobcu v zmysle jeho návrhu. Namietal predčasnosť podaného návrhu na súd, keď tento návrh bol doručený súdu pred uplynutím 6- mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu márne uplynula táto lehota, súd nepovažoval tento argument žalovaného za dôvodný pre zamietnutie návrhu pre predčasnosť.

Súd sa zároveň zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného vo vzťahu k uplatneným nárokom.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

V zmysle ods. 3, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku, najdlhšie počas 6 mesiacov.

V danom prípade v exekučnom konaní tunajšieho súdu malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v nerozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenom čase.

3-ročná premlčacia lehota upravená v citovanom ustanovení § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vzhľadom k tvrdenému porušeniu povinnosti žalobcu v návrhu zo strany žalovaného mohla začať plynúť najskôr, odkedy sa žalobca dozvedel o rozhodnutí súdu, ktorým bolo rozhodnuté o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Konečné Uznesenie, ktorým súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol bolo vydané dňa 04. 03. 2011 a návrh na náhradu škody bol doručený na tunajší súd dňa 27. 09. 2012, t.j. v rámci 3-ročnej lehoty. Námietka premlčania zo strany žalovaného teda nebola vznesená dôvodne.

Súd sa ďalej zaoberal dôvodnosťou uplatňovaného nároku na náhradu škody zo strany žalobcu.

Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom v zmysle špeciálnej právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. je preukázanie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu a to:

1. porušenie právnej povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe,
2. preukázanie vzniku škody,
3. preukázanie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

V danom prípade nie je potrebné preukazovať zavinenie, keďže sa jedná o objektívnu zodpovednosť za škodu.

K prvému predpokladu vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu, t.j. k porušeniu povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe podľa tvrdenia žalobcu došlo z dôvodu, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v 15 dňovej lehote od doručenia žiadosti.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, platného do 31. 05. 2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z obsahu spisu 2Er/883/2010, EX 3822/10 mal súd preukázané, že návrh na vykonanie exekúcie podal žalobca dňa 23. 03. 2010 a súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na tunajší súd 10. 05. 2010, teda za účinnosti ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31. 05. 2010.

Lehota 15 dní na vydanie poverenia uvedená v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je procesnou a zákonnou lehotou. Zámerom tejto lehoty bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Exekučný poriadok však neuvádza sankciu za jeho prekročenie a preto ju treba považovať za poriadkovú lehotu.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že exekučný súd porušil zákonnú lehotu na rozhodnutie o vydaní poverenia v citovanom zákonom ustanovení, toto tvrdenie nie je pravdivé, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo s omeškaním viac ako 311 dní, pretože z pripojeného exekučného spisu 2Er/883/2010 jednoznačne vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola na tunajší súd podaná dňa 10. 05. 2010 a o tejto žiadosti tunajší súd potom ako právny zástupca oprávneného nepredložil požadované dokumenty prvýkrát rozhodol dňa 17. 08. 2010 uznesením tak, že žiadosť súdneho exekútora zamietol pre nepredloženie požadovaných dokumentov a nie dňa 05. 10. 2010 tak, ako to v písomne podanej žalobe uvádza žalobca.

V danom exekučnom konaní došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a až v 3. ods. § 44 Exekučného poriadku je upravený postup súdu v prípade, ak žiadosť exekútora

zamietá. Tento ods. už neobsahuje žiadnu lehotu pre vydanie takéhoto rozhodnutia. Z jazykového, gramatického, ako aj systematického výkladu citovaného zákonného ustanovenia potom vyplýva, že pokiaľ v uvedenom konaní došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, neplatila pre takéhoto rozhodnutie súdu 15-dňová lehota uvedená v ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia. Nebol potom naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu na strane žalovaného - tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci v nedodržaní tejto lehoty.

V danom prípade dôvodom pre odmietnutie vydania poverenia v predmetnej exekučnej veci bola nezákonnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu. Skúmaním rozhodcovskej doložky súd v exekučnom konaní nepreskúmaval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona to z ustanovenia § 44 ods. 2. V súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 1Cdo/144/2012, rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici 5CoE/47/13, v ktorom je citovaný nález Ústavného súdu SR č. 2.ÚS 545/2010 z 10. 12. 2010, taktiež rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 23Cdo/1201/2009, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 5Cdo/212/2012 z 27. 02. 2012, v ktorých je uvedené, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu a to v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nie len s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, pričom tak môže urobiť na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 Exekučného poriadku), bol postup exekučného súdu v súlade so zákonom a bolo v kompetencii exekučného súdu skúmať tak formálnu, ako aj materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu.

Z týchto dôvodov mal tunajší súd za to, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu na strane žalovanej ako základnej podmienky vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z. a tunajší súd preto návrh žalobcu ako bezdôvodný zamietol.

Tunajší súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že pod nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. možno zahrnúť širokú oblasť postupov orgánov mimo vydávania rozhodnutí. Za nesprávny úradný postup možno považovať aj nečinnosť alebo nekonanie orgánu v určitej lehote, avšak v každom konkrétnom prípade treba skúmať, či je daná nečinnosť ako znak zodpovednostnej skutkovej podstaty so zreteľom na okolnosti prípadu, najmä či orgán mal alebo mohol konať. Súd odkazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, prihliada Ústavný súd SR na lehoty uvedené v zákone, ale ich nedodržiavanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (1. ÚS 16/02).

Tunajší súd poukazuje najmä na rozhodnutie Ústavného súdu SR 1.ÚS 70/2002, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že ak na jednej strane všeobecný súd je viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich nedodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva a to práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach 7 oddielu II. hlavy Ústavy SR a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe a ani ich oddeľovať.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Žalovaný bol v konaní úspešný, náhradu trov konania si však neuplatnil a žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi konania nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odoňa jeho písomného doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne vo vyhotovení dvojmo.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, kto ho robí - odvolateľ, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu odvolateľ napáda rozhodnutie, v čom je rozhodnutie alebo postup okresného súdu nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť),

uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1/ a 2/ O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na súdny výkon rozhodnutia na súd, alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa Zák. č. 233/95 Z.z. a noviel - Exekučný poriadok.